

Treure'n

En una oració com *En va treure alguna cosa del calaix* hi ha una redundància evident: el pronom *en* duplica el conjunt *del calaix*. Com sabem, aquesta duplicació només és admissible en construccions emfàtiques, en què el complement ja expressat anteriorment per mitjà d'un pronom figura en aposició, això és, separat de l'oració per una coma que correspon a una pausa molt marcada del llenguatge parlat: *En va treure alguna cosa, del calaix!* En canvi, nosaltres entenem que és perfectament lícit de dir *No en trauràs res de dimitir*, construcció aparentment idèntica a l'anterior, però en què, pròpiament, no hi ha duplicació entre el pronom *en* i el conjunt *de dimitir*, perquè el pronom, en aquest cas, s'ha integrat en el significat del verb, forma amb ell com una locució i, per tant, no se'n pot prescindir, talment com s'esdevé, per exemple, amb el verb *anar-se'n*, amb el qual formem oracions com *Me'n vaig anar de casa*, en què ningú no veurà cap pleonasma.

El Diccionari Fabra no preveu clarament aquest significat especial del verb *treure* més el pronom *en*, que només hi figura contingut en un conjunt de definicions: "obtenir (quelcom) d'algú o d'alguna cosa; guanyar quelcom per sort; trobar la solució (d'un compte, endevinalla); inferir (alguna cosa

(quelcom) o algu o d'alguna cosa; guanyar quelcom per sort; trobar la solució (d'un compte, endevinalla); inferir (alguna cosa implicada en una altra); fer sorgir (quelcom) d'alguna cosa". I entre els exemples que indica n'hi ha un que correspon exactament al nostre cas: *És inútil que el renyis; no en trauràs res*. Sembla evident que en aquest exemple (el de l'Enciclopèdia és anàleg) s'ha volgut evitar deliberadament la duplicació de *en* i el complement introduït per la prep. *de*, com si es vacil·lés encara a donar-li valor preceptiu. Però en construccions normals, amb el complement acusatiu representat per l'interrogatiu *què* o mots com *res, poc, alguna cosa*, etc., no es prescindeix de *en* encara que el verb dugui normalment el seu complement preposicional: *El pare em va preguntar ahir què en treia de voler saber tant de català, Què en traiem de fer bocades davant l'estranger...* (J. V. Foix, *Obres completes*, II, pàg. 258 i 283, resp.). Es clar que, si cal, es pot col·locar el complement introduït per *de* com una aposició, especialment en els diàlegs, en què l'èmfasi és tan habitual: *No en trauríem res, de perdre temps; Què en trauria, d'ajudar-te?* (Pous i Pagès, *Jordi Friginals*, pàg. 98 i 175, resp.). Notem, encara, aquest exemple de la mateixa obra (pàg. 93), amb el complement normal format per complementives: *I tant en trauràs que risquis com que rasquis*.